

своя великъ синъ, воинъ, патриотъ и революционеръ, защо България, която пъшка подъ двойно робство, да не е родила своя смѣлъ борецъ и революционеръ въ лицето на Хаджи Димитра, напримѣръ, който носи сжщия борчески духъ? Следъ срещата и благопожеланията на Гарибалди, той чувствува, че неговата мисия не трѣбва да се ограничава само съ „шетане“ по Балкана, а може да има едно по-велико предназначение отъ решително значение за цѣлия български народъ. Той може да играе ролята на великъ български борецъ за свобода и да спечели славата на „балкански воевода“, който би могълъ да раздруса владичеството на вѣковнитѣ поробители. Балкански воевода! Той билъ нареченъ съ това име отъ едни влашки цигани музиканти — сжщевременно конекрадци, които често обикаляли около с. Комана, гдето билъ чифликътъ на Селимински. Последниятъ, за да запази мушията си отъ тѣхнитѣ пакости, ги повикалъ единъ день и поискалъ да ги сплаши съ присѣтствието на Хаджи Димитра.

— Тукъ ли живѣе балканскиятъ воевода? попитали циганитѣ. Искаме да го видимъ.

Когато Хаджи Димитъръ се показалъ предъ неканенитѣ гости, последнитѣ надали викъ на очудване и възторгъ, — щомъ го видѣли младъ, хубавъ, широкоплещестъ, съ внушителанъ погледъ на сивосинитѣ му очи.

— Да ти изядемъ очитѣ! викали тѣ по влашки, падали на колѣне да му се кланятъ и се доближавали да му цѣлуватъ дрехата.

Селимински имъ превеждалъ думитѣ на воеводата, който ги сплашилъ, че, ако си позволятъ нѣкоя кражба, той нѣмало да си служи съ пушка, а само съ ножа си ще ги изколи, и то самъ, па ако ще и сто души да бждатъ.

Циганитѣ продължавали да слушатъ омаени, докато най-после Хаджи Димитъръ, който не разбиралъ влашки езикъ, извиква:

— Махни ги тия цигани, бе! Азъ тука мечка ли съмъ, да ме гледатъ!

Когато презъ 1867 г. П. Хитовъ и Филипъ Тотю преминаватъ Дунава, у Хаджи Димитъръ зрѣе вече мисълта да бжде воевода на една голѣма дружина, съ която да премине на родния дунавски брѣгъ, да завладѣе духоветѣ съ ефекта на числеността и храбростта и, като се озове въ познатия нему сливенски балканъ, да развѣе знамето за едно общо възстание. Тия голѣми намѣрения се доказватъ отъ напечатанитѣ позиви, които, при успѣхъ, трѣбвало